

Закон за международния търговски арбитраж

Обн., ДВ, бр. 60 от 5.08.1988 г., изм. и доп., бр. 93 от 2.11.1993 г., изм., бр. 59 от 26.05.1998 г., изм. и доп., бр. 38 от 17.04.2001 г., бр. 46 от 7.05.2002 г.; Решение № 9 от 24.10.2002 г. на Конституционния съд на РБ - бр. 102 от 1.11.2002 г.; изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г.

Глава първа ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 1. (1) (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Този закон се прилага за международния търговски арбитраж, основан на арбитражно споразумение, когато мястото на арбитража е на територията на Република България.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Международният търговски арбитраж разрешава граждански имуществени спорове, възникнали от външотърговски отношения, както и спорове за попълване празноти в договор или приспособяването му към нововъзникнали обстоятелства, ако местожителството или седалището на поне една от страните не е в Република България.

Чл. 2. (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г., отм., бр. 38 от 2001 г.).

Чл. 3. Страна по международния търговски арбитраж може да бъде и държава или държавно учреждение.

Чл. 4. Арбитражът може да бъде постоянна институция или да бъде образуван за решаване на определен спор.

Чл. 5. Страна, която знае, че не са били спазени неповелителна разпоредба на този закон или изискване, предвидено от арбитражно споразумение, и въпреки това продължи да участва в арбитражното производство, без да възрази незабавно или в предвидения за това срок, не може да се позовава на нарушението.

Чл. 6. Съдебни действия във връзка с арбитражното производство се допускат само в случаите, предвидени с този закон.

Глава втора АРБИТРАЖНО СПОРАЗУМЕНИЕ

Чл. 7. (1) Арбитражно споразумение е съгласието на страните да възложат на арбитраж да реши всички или някои спорове, които могат да възникнат или са възникнали между тях относно определено договорно или извъндоговорно правоотношение. То може да бъде арбитражна клауза в друг договор или отделно споразумение.

(2) Арбитражното споразумение трябва да бъде писмено. Смята се, че споразумението е писмено, ако се съдържа в документ, подписан от страните, или в размяна на писма, телекси, телеграми или други средства за съобщения.

(3) Смята се, че има арбитражно споразумение и когато ответникът писмено или със заявление, отбелязано в протокола на арбитражното заседание, приеме спорът да бъде разгледан от арбитража или когато участва в арбитражното производство, без да оспорва компетентността на арбитража.

Чл. 8. (1) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 2007 г.) Съдът, пред който е предявен иск по спор,

предмет на арбитражно споразумение, е длъжен да прекрати делото, ако страната се позове на него в срока за отговор на исковата молба. Ако съдът намери, че арбитражното споразумение е нищожно, изгубило силата си или не може да бъде изпълнено, делото не се прекратява.

(2) Арбитражното производство може да бъде започнато, продължено и по него може да бъде постановено решение, въпреки че по същия спор има висящо дело пред местен или чуждестранен съд.

Чл. 9. Всяка от страните по арбитражно споразумение може да поиска от съд преди или по време на арбитражното производство обезпечаване на иска или на доказателствата.

Чл. 10. Разпоредбите на чл. 8, ал. 1 и на чл. 9 се прилагат и когато арбитражното споразумение предвижда арбитраж в друга държава.

Глава трета **ОБРАЗУВАНЕ НА АРБИТРАЖНИЯ СЪД**

Чл. 11. (1) Арбитражният съд може да се състои от един или повече арбитри, чийто брой се определя от страните. Когато страните не са определили броя им, арбитрите трябва да бъдат трима.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Арбитър може да бъде и лице, което не е гражданин на Република България.

Чл. 12. (1) Страните могат да уговорят процедурата за образуване на арбитражен съд.

(2) При липса на споразумение за процедурата:

1. ако арбитражният съд е от трима арбитри, всяка от страните назначава един арбитър, а двамата арбитри назначават третия;

2. ако страната не назначи арбитър в 30-дневен срок от получаване искането на другата страна да направи това или ако двамата арбитри в 30-дневен срок от тяхното назначаване не постигнат съгласие за третия арбитър, председателят на Българската търговско-промишлена палата по искане на една от страните назначава арбитър;

3. ако арбитражният съд е от един арбитър и страните не могат да се споразумеят за него, той се назначава от органа по предходната точка по искане на една от тях.

(3) Председателят на Българската търговско-промишлена палата при назначаване на арбитър трябва да съобрази неговата квалификация, изисквана от споразумението на страните, както и за всички обстоятелства, които осигуряват назначаването на независим и безпристрастен арбитър.

(4) Решението на председателя на Българската търговско-промишлена палата по ал. 2 и 3 е окончателно.

Чл. 13. Когато на едно лице е предложено да бъде арбитър, то трябва да посочи всички обстоятелства, които могат да породят основателни съмнения за неговата безпристрастност или независимост. Арбитърът има това задължение и след неговото назначаване.

Чл. 14. (1) Отвод на арбитър може да бъде направен само ако има обстоятелства, които пораждат основателни съмнения относно неговата безпристрастност или независимост, или ако той не притежава необходимата квалификация, уговорена от страните.

(2) Страната може да направи отвод на арбитър, назначен от нея или в чието назначаване е участвувала, само поради основания, които са ѝ станали известни след назначаването.

Чл. 15. (1) Страните могат да уговорят процедурата за отвод. Те не могат да изключат прилагането на чл. 16.

(2) При липса на споразумение отвод на арбитър може да се направи не по-късно от 15 дни след като страната е узнала за образуването на арбитражния съд или след като е научила за обстоятелствата, които дават основания за отвода.

(3) Искането за отвод се прави писмено до арбитражния съд, като се посочват основанията за това.

(4) Арбитражният съд се произнася по отвода освен ако арбитърът се оттегли от своята функция или другата страна се съгласи с отвода.

Чл. 16. (Изм. - ДВ, бр. 38 от 2001 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 1998 г., бр. 59 от 2007 г.) Ако арбитражният съд не уважи отвода, страната, която го е предявила, може в седемдневен срок от уведомяването ѝ да поиска от Софийския градски съд да се произнесе по него. Софийският градски съд разглежда жалбата по реда на глава двадесет и първа "Обжалване на определенията" от Гражданския процесуален кодекс, като решението му е окончателно.

(2) Арбитражният съд може да продължи разглеждането на делото и да постанови по него решение въпреки отвода и жалбата по ал. 1.

Чл. 17. (1) Когато арбитърът не е в състояние да изпълнява своите задължения или неоправдано бездейства, неговите правомощия се прекратяват.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 1998 г.) Ако в случаите по предходната алинея арбитърът не се откаже сам или страните не постигнат съгласие за прекратяване на правомощията му, всяка страна може да поиска от Софийския градски съд да се произнесе по прекратяване на правомощията. Решението на съда е окончателно.

Чл. 18. Когато правомощията на арбитър се прекратят, назначава се друг арбитър по реда, по който е назначен арбитърът, чиито правомощия са прекратени.

Глава четвърта

КОМПЕТЕНТНОСТ НА АРБИТРАЖНИЯ СЪД

Чл. 19. (1) Арбитражният съд се произнася за своята компетентност и когато тя се оспорва поради несъществуване или недействителност на арбитражното споразумение.

(2) Арбитражното споразумение, включено в договор, е независимо от другите негови уговорки. Нищожността на договора не означава сама по себе си недействителност и на съдържащото се в него арбитражно споразумение.

Чл. 20. (1) Възражението, че арбитражният съд не е компетентен, трябва да бъде направено най-късно с отговора на исковата молба. То може да бъде направено и от страната, която е назначила или е участвувала в назначаването на арбитър.

(2) Когато бъде поставен въпрос, който е извън компетентността на арбитражния съд, възражението за некомпетентност трябва да се направи веднага.

(3) Арбитражният съд може да уважи и направено по-късно възражение за некомпетентност, ако има уважителна причина за закъснението.

(4) По възражението по предходните алинеи арбитражният съд се произнася с определение или с решението по делото.

Чл. 21. Ако страните не са уговорили друго, арбитражният съд може по искане на една от тях да задължи другата страна да вземе подходящи мерки за обезпечаване правата на молителя. При допускане на тези мерки арбитражният съд може да определи гаранция, която молителят да представи.

Глава пета

РАЗГЛЕЖДАНЕ НА АРБИТРАЖНОТО ДЕЛО

Чл. 22. Страните в арбитражното производство са равни. Арбитражният съд предоставя на всяка от тях възможност да защити своите права.

Чл. 23. Арбитражното производство започва в деня, когато ответникът е получил искане спорът да бъде отнесен до арбитраж, освен ако страните са уговорили друго.

Чл. 24. Страните могат да се споразумеят за процедурата, която арбитражният съд трябва да спазва при водене на делото. При липса на споразумение арбитражният съд разглежда делото по начин, който смята за подходящ. И в двата случая той е длъжен да предостави на всяка от страните равни възможности да защитят своите права.

Чл. 25. Страните могат да уговорят мястото, където да се разгледа арбитражното дело. При липса на споразумение мястото се определя от арбитражния съд, като се вземат предвид обстоятелствата по делото и удобството на страните.

Чл. 26. Страните могат да се споразумеят относно езика или езиците, които ще се използват в арбитражното производство. При липса на споразумение езикът или езиците се определят от арбитражния съд. Той може да разпoredи всяко писмено доказателство да бъде съпроводено от превод на езика или на езиците, уговорени от страните или определени от арбитражния съд.

Чл. 27. (1) В исковата молба трябва да бъдат посочени наименованията и адресите на страните, обстоятелствата, на които се основава искът, и в какво се състои искането, а в писмения отговор на ответника - становищата му по тях.

(2) Исковата молба и отговорът трябва да бъдат представени в срок, уговорен от страните или определен от арбитражния съд.

(3) Заедно с исковата молба и отговора страните представят писмените доказателства и посочват други доказателства, които ще представят.

Чл. 28. Ответникът може да предяви насрещен иск най-късно с отговора на исковата молба.

Чл. 29. Всяка страна през време на арбитражното производство може да измени или допълни своя иск или възражение освен ако е уговорено друго. Арбитражният съд може да не допусне исканото изменение, ако сметне, че то ще създаде особени затруднения за другата страна.

Чл. 30. Страните могат да се съгласят делото да се реши само въз основа на писмени доказателства и становища, без да бъдат призовавани. Арбитражният съд може да насрочи заседание с участие на страните, ако това е необходимо за правилното решаване на делото.

Чл. 31. (1) Страните трябва да бъдат своевременно уведомени за арбитражното заседание или за извършването от арбитражния съд на оглед и проверка на документи, стоки или други вещи.

(2) Писмените доказателства и становища, както и заключенията на вещите лица трябва да бъдат своевременно предадени на страните.

Чл. 32. (1) Когато седалището, местожителството, обикновеното пребиваване или адресът на получателя не могат да бъдат намерени след старателно издирване, уведомлението се смята получено, ако е изпратено до последното му известно седалище, местожителство, обикновено пребиваване или адрес с препоръчано писмо или с каквото и да е друго средство, което удостоверява опита то да бъде предадено.

(2) Уведомлението се смята предадено и когато получателят е отказал или не се е

явил в пощенската станция да го получи, ако тя удостовери това.

Чл. 33. Арбитражният съд прекратява производството, ако ищецът не предяви исковата молба в срока, уговорен от страните или определен от него. Тази разпоредба не се прилага, ако пропускът се дължи на извинителна причина.

Чл. 34. Арбитражният съд разглежда делото и ако ответникът не даде отговор на исковата молба. Недаването на отговор не се смята за признаване на иска.

Чл. 35. Арбитражният съд продължава производството и постановява решение въз основа на доказателствата дори ако някоя от страните или и двете страни не се явят в заседанието.

Чл. 36. (1) Арбитражният съд може да назначи едно или повече вещи лица, за да дадат заключение за изясняване на някои въпроси, за които се изискват специални познания. Той може да разпорежи на страните да предоставят на вещите лица необходимите сведения или да им осигурят достъп за проверка на документи, стоки или други вещи, когато това е необходимо за изготвяне на заключението.

(2) Арбитражният съд по искане на всяка от страните или по свой почин може да задължи вещото лице, след като представи своето заключение, да участва в заседание, за да даде пояснения. По искане на страните могат да се назначат и други вещи лица, за да дадат заключения по спорния въпрос.

Чл. 37. Арбитражният съд или заинтересуваната страна с негово одобрение може да поиска от компетентния съд да събере някои доказателства, необходими по делото. Съдът е длъжен да изпълни молбата съобразно разпоредбите на Гражданския процесуален кодекс.

Глава шеста

ПОСТАНОВЯВАНЕ НА РЕШЕНИЕ И ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ПРОИЗВОДСТВОТО

Чл. 38. (1) Арбитражният съд решава спора, като прилага изчисления от страните закон. Ако друго не е уговорено, изборът на закон се отнася до материалното право, а не до сълъкновителните норми.

(2) Ако страните не са посочили приложимия закон, арбитражният съд прилага закона, посочен от сълъкновителните норми, които счита за приложими.

(3) Във всички случаи арбитражният съд прилага условията на договора и взема предвид търговските обичаи.

(4) Арбитражното решение е окончателно и слага край на спора.

Чл. 39. (1) Когато арбитражите са повече от един, решението се постановява с мнозинство освен ако страните са уговорили друго. Арбитърът, който не е съгласен с решението, излага писмено своето особено мнение.

(2) Ако не може да се образува мнозинство, решението се постановява от председателстващия арбитър.

Чл. 40. Ако страните сключат спогодба, делото се прекратява. Те могат да поискат арбитражният съд да възпроизведе спогодбата в арбитражно решение при уговорени условия. Това решение има силата на решение по съществуването на делото.

Чл. 41. (1) Решението трябва да бъде мотивирано освен ако страните са уговорили друго или е постановено по спогодба при уговорени условия. То трябва да сочи датата и мястото на арбитража.

(2) Решението се подписва от арбитърта или от арбитражите. При арбитражно

производство с повече от един арбитър подписите на мнозинството от членовете на арбитражния съд са достатъчни, ако подписалите го са посочили причината за липсващия подпис.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Решението, подписано от арбитрите, се изпраща на страните. То се смята за обявено с връчването му на една от тях. С връчването му то влиза в сила, става задължително за страните и подлежи на принудително изпълнение.

Чл. 42. Арбитражният съд прекратява делото с определение, когато:

1. ищецът оттегли иска си освен ако ответникът възрази и арбитражният съд намери, че ответникът има законен интерес от постановяване на решение;
2. страните са съгласни производството да се прекрати;
3. арбитражният съд намери, че има друга пречка за разглеждане на делото по същество.

Чл. 43. (1) Арбитражният съд по искане на всяка от страните или по свой почин може да поправи решението относно пресмятането, написването или друга явна фактическа грешка, която е допуснал. За исканата поправка другата страна се уведомява от молителя или от арбитражния съд, ако действа по свой почин.

(2) Всяка страна, след като уведоми другата може да поиска от арбитражния съд тълкуване на решението.

(3) Искането за поправка или тълкуване трябва да бъде направено в срок от 60 дни след получаване на решението освен ако страните са уговорили друг срок. Когато арбитражният съд действа по свой почин, той извършва поправката в 60-дневен срок от постановяване на решението.

(4) По поправката и тълкуването на решението арбитражният съд изслушва страните или им дава възможност да представят в определен от него срок писмените си становища. Той се произнася по поправката или тълкуването в 30-дневен срок от искането. Решението по тези въпроси се постановява съгласно чл. 39 и 41. Поправката и тълкуването стават част от решението.

Чл. 44. Арбитражният съд по искане на страните може да постанови допълнително решение по претенции, по които не се е произнесъл. Страната, която иска допълването, трябва да уведоми другата страна за направеното от нея искане в 30-дневен срок от получаване на решението. Когато искането е основателно, арбитражният съд постановява допълнително решение в 60-дневен срок при спазване съответно разпоредбата на чл. 43, ал. 4.

Чл. 45. Арбитражният съд може да продължи срока за поправка, тълкуване или допълване на решението.

Чл. 46. Правомощията на арбитражния съд се прекратяват със завършване на арбитражното производство освен в случаите на чл. 43 и 44.

Глава седма

ОТМЯНА, ПРИЗНАВАНЕ И ДОПУСКАНЕ ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА АРБИТРАЖНОТО РЕШЕНИЕ

Чл. 47. (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г., изм. и доп., бр. 38 от 2001 г., изм., бр. 46 от 2002 г.) Арбитражното решение може да бъде отменено от Върховния касационен съд, ако страната, която иска отмяната, докаже някое от следните основания:

1. тя е била недееспособна при сключване на арбитражното споразумение;
2. арбитражното споразумение не е било сключено или е недействително съобразно

закона, избран от страните, а при липса на избор - съобразно този закон;

3. предметът на спора не подлежи на арбитраж или арбитражното решение противоречи на обществения ред на Република България;

4. тя не е била надлежно уведомена за назначаване на арбитър или за арбитражното производство или поради независещи от нея причини не е могла да вземе участие в производството;

5. решението разрешава спор, непредвиден в арбитражното споразумение, или съдържа произнасяне по въпроси извън предмета на спора;

6. образуването на арбитражния съд или на арбитражната процедура не е съобразено със споразумението на страните освен ако то противоречи на повелителни разпоредби на този закон, а ако липсва споразумение - когато не са приложени разпоредбите на този закон.

Чл. 48. (1) Иск за отмяна може да бъде предявен в срок от 3 месеца от деня, в който молителят е получил решението. Когато е било направено искане за поправка, тълкуване или допълване на решението, срокът тече от деня, в който арбитражният съд се е произнесъл по искането.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 59 от 1998 г., бр. 38 от 2001 г., бр. 46 от 2002 г.) Спиране на изпълнението на арбитражно решение като обезпечителна мярка по искове по чл. 47 се допуска само от Върховния касационен съд срещу представяне на обезпечение в размер на интереса от отмяна на арбитражното решение.

(3) (Нова - ДВ, бр. 93 от 1993 г., отм., бр. 38 от 2001 г., нова, бр. 46 от 2002 г., изм., бр. 59 от 2007 г.) Размерът на държавната такса за разглеждане на искове по реда на чл. 47 от този закон се определя в съответствие с чл. 71 от Гражданския процесуален кодекс.

Чл. 49. (Отм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г., нов, бр. 38 от 2001 г.) Ако държавният съд с влязло в сила решение отмени арбитражното решение на някое от основанията по чл. 47, т. 1, 2 и 3, заинтересованата страна може да предяви иск по спора пред компетентния държавен съд, а когато арбитражното решение е отменено на някое от основанията по чл. 47, т. 4, 5 и 6, държавният съд връща делото на арбитражния съд за ново разглеждане. Всяка от страните може да поиска делото да бъде разгледано от други арбитри.

Чл. 50. (Отм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.)

Чл. 51. (Изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) (1) Софийският градски съд издава по молба на заинтересованата страна изпълнителен лист въз основа на влязлото в сила арбитражно решение. Към молбата се прилагат арбитражното решение и доказателството, че то е връчено на длъжника по изпълнението.

(2) За признаването и изпълнението на чуждестранно арбитражно решение се прилагат сключените от Република България международни договори.

(3) (Нова - ДВ, бр. 38 от 2001 г., изм., бр. 59 от 2007 г.) Исковете за признаване и допускане на изпълнението на решенията на чуждестранните арбитражни съдилища и на сключените пред тях спогодби по арбитражни дела се предявяват, ако друго не е предвидено в международен договор, по който Република България е страна, пред Софийския градски съд и за разглеждането им се прилагат съответно чл. 118 - 122 от Кодекса на международното частно право, с изключение на правото на длъжника да предяви възражение за погасяване на вземането.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА **(Нова - ДВ, бр. 93 от 1993 г.)**

§ 1. В чл. 1, ал. 1 и 2, чл. 11, ал. 2, чл. 47, ал. 2, чл. 49, ал. 2 и чл. 50, ал. 2 думите "Народна република България" се заменят с "Република България".

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

(Загл. изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.)

§ 2. (Предишен § 1, изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) В Гражданския процесуален кодекс (обн., Изв., бр. 12 от 1952 г.; изм. и доп., бр. 92 от 1952 г., бр. 89 от 1953 г., бр. 90 от 1955 г., бр. 90 от 1956 г., бр. 90 от 1958 г., бр. 50 и 90 от 1961 г.; попр., бр. 99 от 1961 г.; изм. и доп., ДВ, бр. 1 от 1963 г., бр. 23 от 1968 г., бр. 27 от 1973 г., бр. 89 от 1976 г., бр. 36 от 1979 г., бр. 28 от 1983 г., бр. 41 от 1985 г., бр. 27 от 1986 г., бр. 55 от 1987 г., бр. 60 от 1988 г., бр. 31 и 38 от 1989 г., бр. 31 от 1990 г., бр. 62 от 1991 г., бр. 55 от 1992 г., бр. 61 от 1993 г.) в чл. 237, буква "а" и чл. 242, ал. 2 думите "Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата и сключените пред него спогодби, когато арбитражът е задължителен" се заменят с "арбитражните съдилища и сключените пред тях спогодби по арбитражни дела".

§ 3. (Нов - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 38 от 2001 г.) Този закон се прилага и при арбитраж между страни с местожителство или седалище в Република България с изключение на чл. 1, ал. 2, чл. 10, чл. 11, ал. 2 (освен когато страна по спора е предприятие с преобладаващо чуждестранно участие), чл. 26 и думите "съобразно закона, избран от страните, а при липса на избор" от чл. 47, ал. 1, т. 2.

(2) По спорове, които не произтичат от търговски сделки, назначаващ орган по чл. 12 е Софийският градски съд.

(3) При арбитраж между страни с местожителство или седалище в Република България разпоредбите на чл. 38, ал. 1 и 2 се прилагат само ако спорното правоотношение има такъв международен елемент, който според българското международно частно право води до прилагането на чужд закон.

§ 4. (Нов - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) За заварените висящи арбитражни дела се прилага този закон. Той се прилага и спрямо постановените преди него арбитражни решения, ако те не са още изпълнени, но срокът на иска за отмяна на тези решения, предвиден по чл. 48, ал. 1, започва да тече от деня на влизане на този закон в сила.

§ 5. (Нов - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Член 98 от Указ № 56 за стопанската дейност (обн., ДВ, бр. 4 от 1989 г.; попр., бр. 16 от 1989 г.; изм. и доп., бр. 38, 39 и 62 от 1989 г., бр. 21, 31 и 101 от 1990 г., бр. 15 и 23 от 1991 г.; попр., бр. 25 от 1991 г.; изм., бр. 47, 48 и 62 от 1991 г., бр. 60 от 1992 г., бр. 84 от 1993 г.) се отменя.

§ 6. (Предишен § 2, изм. - ДВ, бр. 93 от 1993 г.) Изпълнението на закона се възлага на министъра на правосъдието.

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ към Закона за изменение и допълнение на Закона за международния търговски арбитраж

(ДВ, бр. 38 от 2001 г.)

§ 8. Параграф 2 от този закон се прилага и по висящи дела пред арбитражните съдилища и по жалби пред Софийския градски съд.

§ 9. Параграфи 4 и 5 на този закон се прилагат спрямо заварени арбитражни решения и висящи дела за тяхната отмяна. Ищецът може да премине от иск за обявяване на арбитражното решение за нищожно към иск за неговата отмяна съобразно чл. 47р, а новата ал. 3 на чл. 51 се прилага и спрямо висящи производства за признаване и допускане

изпълнението на чуждестранни арбитражни решения.

ПРЕХОДНА РАЗПОРЕДБА към Закона за изменение и допълнение на Закона за международния търговски арбитраж

(ДВ, бр. 46 от 2002 г.; Решение № 9 на КС на РБ, бр. 102 от 2002 г.)

§ 3. (1) (Обявена за противоконституционна от КС на РБ относно думите "отменя наложените обезпечителни мерки" - ДВ, бр. 102 от 2002 г.)

Членове 47 и 48 се прилагат и за заварените производства по отмяна на арбитражни решения. В тези случаи Софийският градски съд в двуседмичен срок от влизането в сила на този закон прекратява производствата пред него, отменя наложените обезпечителни мерки и изпраща делото за разглеждане от Върховния касационен съд.

(2) Когато по заварените производства по чл. 47 има постановено съдебно решение от първоинстанционния или второинстанционния съд, производството продължава по досегашния ред.